

บ่ายวันที่ ๑ พ.ค.. ๕๖ ผมมีโอกาสคุยกับ ดร. ชิงชัย หาญเจนลักษณ์ อดีตประธาน สมศ. ที่หอดวาระเพราะอายุครบ ๗๐ ได้มีโอกาสร่วมกัน AAR การทำหน้าที่กำกับดูแลหน่วยงานอิสระของรัฐ ท่านบอกว่า ท่านมัวเสียเวลาแก้ปัญหา จนไม่มีเวลาคิดเรื่องใหญ่ๆ

ท่านพูดอย่างนี้ เพราะผมเล่าให้ท่านฟังเรื่องการไปบรรยายเรื่อง คุณภาพการศึกษา และผู้จัดประชุมขอให้ผมพูดโยงไปยังมาตรฐานและการประเมินคุณภาพการศึกษา และผมได้เสนอให้ยุบ สมศ. ดัง [บันทึกนี้](#) โดยผมอธิบายให้ ดร. ชิงชัยฟังว่า ผมมีความเห็นว่า การประเมินคุณภาพการศึกษาที่เน้น จัดการประเมินระดับชาติ เพื่อประเมินนักเรียนเป็นรายคนนั้น เป็นวิธีที่ผิด วิธีที่ถูกคือฝึกครู ให้ประเมินเด็กได้แม่นยำ และมอบอำนาจและความรับผิดชอบในการประเมิน แก่ครูและโรงเรียน กลไกประเมินในระดับชาติทำหน้าที่พัฒนาและตรวจสอบว่า ครูและโรงเรียน ประเมินได้แม่นยำ น่าเชื่อถือจริงๆ ดร. ชิงชัยบอกว่า เห็นด้วยกับหลักการที่ผมเสนอ และปรารถนาว่า ตอนที่ท่านเป็นประธาน สมศ. ท่านไม่มีโอกาส คุย หรือพิจารณาเรื่องใหญ่ๆ เชิงสร้างสรรค์แบบนี้เลยหมดเวลาไปกับการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งภายในองค์กร

ทำให้ผมหวนกลับมาคิดว่า ตนเองเป็นคนมีบุญ ที่ไม่เข้าไปทำงานที่ใด เมื่อจากมา ก็จะมีทั้งร่องรอย และผลงานดีๆ ไว้ให้คนที่มาทำต่อ ได้สานต่ออย่างสร้างสรรค์ ไม่มีการสร้างปัญหาไว้ให้คนอื่น

คิดอีกที เรื่องแบบนี้ไม่ใช่เรื่องยาก หากเรามีศีล ไม่ทำเรื่องที่เป็นการหาผลประโยชน์ใส่ตัวและพวกพ้อง และมุ่งทำงานที่ก่อประโยชน์ส่วนรวมจริงๆ ผู้ใหญ่ของบ้านเมืองท่านจะเห็น และจะเข้ามาช่วยกันทำงาน หรือช่วยสนับสนุน

คิดต่ออีก ผมโชคดี ที่ชีวิตได้เข้าไปทำงานในหน่วยงานตั้งใหม่ถึง ๓ หน่วยงาน จึงได้มีโอกาสเรียนรู้ และวางระบบงาน วางวัฒนธรรมองค์กร คิดถึงที่ไรมีความสุขเมื่อนั้น

วิจารณ์ พานิช

๔ พ.ค. ๕๖

คัดลอกจาก <http://www.gotoknow.org/posts/539260>

ชีวิตที่พอเพียง : ๑๙๓๐. เรียนรู้จากอดีตประธาน สมศ.

เขียนโดย น.ล.ชาญโชติ ชมพูนุท

วันศุกร์ที่ 12 กรกฎาคม 2013 เวลา 00:00 น. -
